

ΕΚΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ SALVATOR DELAVILLE

Η ΖΗΤΙΑΝΑ

ΝΑ συννεφιασμένο ατόγνωμα του Αβγούστου, η Μαρία Άννα, ή κόρη του πλουσιού κτηματιού Λονεΐ, καθόταν μπρός στην πόρτα της αγροικίας τους. Ήταν μια χαριτωμένη μελαχροινόλα, ή όμοια σπουδάσε σ' ένα μοναστήρι της γειτονικής πόλεως. Κρατούσε από χέρι της μια μεγάλη φέτα ψωμί αλευμένη με βουτυρο, την οποία έτρωγε μ' εϊχαρισίαι.

Έξαίνα μια γορή που φουρούσε κουρελλιασμένα ρούχα την έπλησασε.

— Πεινάω, τής εϊπε έκτεντικά. Δώσε με λίγο από τ' οψώμ σου...

Η Μαρία Άννα, ή όμοια έκείνη τή στιγμή συλλογιόταν τόν προσιχή γρυσιά της στην πόλι και τ' Ξανακλεισιού της στό μοναστήρι, βλέποντας τή Ζητιάνη, τήν έπαρωξε με τ' ό χειρί και τής εϊπε :

— Τράβα απ' εδδ!

— Ω, δεσποινίς, Ξαναίστε έκείνη, πεινάω!.. Δώσε μου ένα κομμάτι ψωμί!..

— Τούβα απ' εδδ! ήταν πάλιν ή άδιάντησε της Μαρίας Άννας. Πήγανιν άλλωδ!..

Η φτωχή τότε, άνοφθόνοντας τ' κομμά τής, τής φώναξε άγρια :

— Διανοχημένη δέν θ' άποτελειώσει ποτε τ' φάγωμα τού ψωμιού που κρατάς στά χέρια σου!..

Καί έβριγε. Η νέα κόρη, που δέν είχε άκόμη καταλάβει τ' ό λόγια της, τήν παρακολούθησε από άπομακρυνόταν.

Όταν ή φτωχή χάθηκε στό στρώριμο τού δρόμου, ή Μαρία Άννα θέλησε νά συνεχιστή τ' άγνοια τού ψωμιού της. Μα δέν μπόρεσε... Τού όόχον πολέμισε νά τ' ό φάη διά τής βίας... Η φτωχή της εϊχε κοπή μονοαιούς... Γυ' αυτό άπόσει στό σπίτι, άφρασε τ' οψώμ σ' ένα ντουλάπι, λέγοντας ότι θ' ά' άποτελειώσει τ' βρώδιν στό δεικάιν.

Η νέα κόρη, στην άρχην δέν εϊχε δώσει καμμία σημασία σ' αυτό που τής συνέβη. Μα τ' βρώδιν, στό τραπέζι, καθώς έκανε νά φάη, εϊδε πώς δέν μπόρεσε, τ' ό μάρμα τής φραντόταν σάν ένα μισοκόρη κ' ό φάρμαγός της άρνόταν νά καταπιη τ'ς τρωφές.

Καί τις άλλες ήμέρες, ή ίδια κατάστασις έξέκολλησε. Η Μαρία Άννα οϊτε πεινούσε, οϊτε μπόρεσε νά φάη. Μόλις και μετά βίας κατορθώνει νά καταπιη τ' νερό και λίγη σουτα, στην όμοια έτριβε λίγο ψωμί. Αύτή ήταν όλη ή τροφή της.

Έτσι ή Μαρία Άννα άρχισε σιγά-σιγά ν' άδιανταχέ. Οι γονείς της άνησυχούσαν για τήν κατάστασι της. Γυ' αυτό, έστειλαν τήν κόρη τους στό γιατρό της γειτονικής κομποπόλεως, ό οποίος της έδωσε ένα φάρμακο λέγοντάς της :

— Μ' αυτό θ' σου άνοίξη ή όρεξι και θ' φάς. Είμαι βέβαιος...

Όταν Ξαναγίωσε στην αγροικία, ή Μαρία Άννα πήρε τ' φάρμακο και πρ' όματι, επί μερικες ήμέρες, έφαγε λίγο. Μα, ύστερα από μιά εβδομάδα, ή όρεξι της κόρηκε πάλιν κ' ή κατάστασι της χειροτέρευε. Έτσι, δέν πέρασε άρκετος καιρός και ή νέα έκινε άληθινός σκελετός. Τ' όρση της χωρούσαν τόρη κ' άλλη μιά σάν κ' αυτή κ' οϊ πολυπληθείς μικροί θαυμασται, τους όποιούς εϊχε άλλοτε, βλέποντάς τήν τόρη, ετοφρίαζαν.

Οι γονείς της Μαρίας Άννας άγαπούσαν πολύ τήν κόρη τους και γυ' αυτό τήν έπλησαν στην πολιτεια, σ' ένα γιατρό περιερισμό σ' όλη τή χώρα. Τ' ό πρώτο πράγμα που τους ρώτησε έκείνος ήταν άν τήν εϊχε εξετάσει κ' άλλος γιατρός. Τού άπάντησαν πως πράγματι τήν εϊχε δ' ή γιατρός της κομποπόλεως και τού εϊπαν τ' φάρμακον που τής εϊχε δώσει.

— Τ' φάρμακο αυτό εϊνε πολύ καλό, εϊπε. Για νά μ' ήν πίση, φέινεται ή περιόπισσι της κόρης σας εϊνε έξαρητικη... Άς τήν έξετάσουμε... Κ' εν πρώτως πρέπει νά μάθω πως πρ' όληθε.

Η Μαρία Άννα τού διηγήθηκε τότε πως, έκείνη άρνήθηκε νά δώση ψωμί σέ μιά Ζητιάνη, έκείνη τήν καταράστηκε και πως από τότε τής κόρηκε ή όρεξις.

— Καταλαβα, καταλαβα! εϊπε ό γιατρός. Κόρη μου, θ' ά γίνης καλά! Σου τ' ό ύπόσχομαι...

— Καί τ' ό πρέπει νά κίνη για νά γίνη καλά ; ρώτησαν οι γονείς της.

— Νά έξακολουθήση νά παίρνη τ' φάρμακο που τής έδωσε ό συνάδελφός μου...

— Έπειτα, κυττάζοντας τή Μαρία Άννα κα-

ταπορωσλο, σάν νά ήθελε νά κίνη ένα θαύμα, τής εϊπε :

— Έμπερός, γούσε σπιτι σου!.. Σε διατάσσο νά φάς!..

Οι γονείς Ξαναγώρισαν με τήν κόρη τους τήν άγροικια τους, βέβαιοι ότι ή έπιστήμη κ' ή αμάθεια ήταν τ' όιδιο πράγμα κ' ότι ό νέος αυτός γιατρός δέν ήξερε τίποτε παραπάνω από τόν προηγούμενο. Ότόσο προσπλήθσαν νά κύνουν τήν κόρη τους νά φάη, τής έφτενισαν τ' άρεκτικότερα φαγητά, μα τούό κάκουν... Έκείνη έξακολούθει-σε νά μ' ήν τρώη.

Τήν ίδια μέρα που εϊχε δ' ή Μαρία Άννα, ό γιατρός της πόλεως, σεναντότας στό δρόμο τόν έναν άλλο συνάδελφ' του, τού διηγίτηκε όλη τήν ιστορία της.

— Α, έφρόθησε, εϊνε μιά όμοια περιόπισσι αυθιτοπούλης. Αιτή ή κόρη έπαθε αυθιτοπούλη μόνη της άκούγοντας τ' ό λόγια της Ζητιανας.

— Καί τ' της έδωσατε, άγαπητέ συνάδελφε ; ρώτησε ό άλλος γιατρός.

— Τίποτε. Τήν ύπέβαλο μόνο και τήν διατάξο νά φάη. Κατ' τήν άσφαυστα, πρέπει νά γίνετα και ή θεραπειά...

— Καί πιστεύετε πως θ' α φάη ;

— Είμαι βέβαιος!

— Άς τ' ελπίσουμε, εϊπε ό άλλος χαμογελόντας με διαταγώ.

Ότόσο, που' όλες τις έλπίδες τού γιατρού, καμμία βελτίωσις δέν παρουσιάζοιτκε στην κατάστασι της Μαρίας Άννας. Έσβυνε και έλυονε σιγά-σιγά... Εϊχε άδιαντασι τόσο, ώστε, όταν περιπατούσε με δυσκολία, άκούγονταν τ' τριξίμο τών κοκκάλων της.

Ό γεμώνας πληρούσε, μ' ό ήλιος, τήν ήμέρα, έθερώμανε άκόμη άρεκά τήν άτίμοφασο.

Ένα ατόγνωμα ή Μαρία Άννα βουκόταν πάλι καθιέματα μπρός στην πόρτα της αγροικίας της, συλλογιόμενη και περιλήπι μέχρι θανάτου. Συλλογιόταν τή φτωχή έκείνη γρηά, ή όμοια της εϊχε παρουσιασθή άλλοτε σ' αυτό τ' μέρος και ή όμοια της εϊχε ζητήσει ένα κομμάτι ψωμί, που άρνήθηκε νά τής τ' δώση. Έδωδ και κάμποσο κομμά, σκεφτόταν σιγά σιγά τήν άπάνθρωπη προΐη της και, καταλαβαίνοντας ότι τ' τέλος της πληρούσε, ζήτησε συγγνώμην από τ' Θεο γ' αυτό, πριν πεθάνη.

Άξανα τ'όν δρόμο, δίως και τήν άλλη φορά, παρουσιάζοιτκε μιά κουρελλιασμένη Ζητιάνη, που με δυσκολία σεργάνοταν στό πόδι της. Πληρούσε τ' Μαρία Άννα και τής εϊπε :

— Πεινάω!..

— Ω! ό! Έλα νά σου δώσο νά φάς, καλή μου γαριά! τής άπάντησε έκείνη.

Καί παίρνοντάς από τ' ό χειρί τή Ζητιάνη, τήν ώδήγησε μέσα στό σπίτι. Έκει τήν έβαλε νά κάτσει μπρός σ' ένα μεγάλο τραπέζι και τής έδωσε νά φάη ψωμί, κροκο κρέας και κρασι. Σ' όλο αυτό τ' διάστημα τή βοηθούσε νά φάη...

— Άφρησε, με, κόρη μου, τής έλεγε έκείνη. Μπορώ και τρώω...

Όταν ή φτωχή άπόφαγε, κύτταξε τή νέα κόρη και βλέποντας τήν άδυναμία της, τής εϊπε :

— Δέν εϊσαι καλά... Τί χεις κόρη μου ;

— Ναί, θ' πεθάνω σέ λίγο...

— Α! Όχι δέν θ' πεθάνης... Υποφέρεις από άδυναμία, όπως πολλά κορίτσια της ήλικίας σου... Γυ' αυτό πρέπει νά τρώς...

— Δέν μπορώ νά φάω... εϊλε ή Μαρία Άννα και έξήγησε στή φτωχή ότι ή όρεξι της εϊχε κοπή και δέν μπόρεσε νά καταπιη τίποτε.

Όταν έκείνη τελείωσε, ή Ζητιάνη τής εϊπε :

— Δέν μπορεις νά φάς ; Περιεργώ... Δώσε μου αυτό τ' κομμάτι τ' ψωμί.

Η Μαρία Άννα τής έδωσε τ' ψωμί. Τότε ή φτωχή έκοψε απ' αυτό μιά μπουκά και τής τήν έδωσε, λέγοντας :

— Φάτην!..

Η νέα κόρη ύπόκρινε, πήρε τή μπουκά, τήν έφερε στό στόμα της, τή μάρμασε και τήν κατάπιε, λέγοντας :

— Ω! τί όμοια που εϊνε...

— Τότε, φάε κ' αυτή τή μπουκά! εϊπε ή Ζητιάνη. Κε' αυτήν!.. Κε' αυτήν!..

Όταν οι γονείς της Μαρίας Άννας μπήκαν μέσα στό δωματίο, όπου βρισκόταν ή κόρη τους μαζί με τή Ζητιάνη, έβόγγαλαν μιά κραυγή καταπληξέως. Εϊδαν μιά κουρελλιασμένη γρηά νά κρατά ή ψωμί στό χέρια της, νά τ' ό κ' όδ' σέ μπουκά και νά δίνη στην κόρη τους, ή όμοια της έτρωγε με όρεξι... Όταν ή Μαρία Άννα χού-

Παιρώντας απ' τ' ό χειρί τή Ζητιάνη τήν ώδήγησε στό σπίτι...

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΑ ΚΟΛΠΑ

ΠΕΘΑΝΕ Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ!...

"Ένας από τους επιφανέστερους Γερμανούς δικηγόρους, ο οποίος άρχισε να διέπρεπε στο διπλωματικό στάδιο, είχε μία φορά, κατά την άρχη του σταδίου του, αναλάβει μία σπουδαία υπόθεση, την όποια όμως δεν είχε προλάβει να μελετήσει καλά και γι' αυτό ήθελε με κάθε τρόπο να επιτύχει αναβολή της δίχης. Κάθησε λοιπόν και κατέστρωσε ένα σατανικό σχέδιο και την ημέρα της δίχης έστράφη προς τον πρόεδρο του δικαστηρίου και του είπε κρατώντας το μαντίλι μπρος στα μάτια του :

— Κύριε πρόεδρε, μόλις πρό όλίγον με έδοκίμασαν ότι η μητέρα μου άσθενει βαρύτερα. Για τόν λόγο ατόν σάς παρακαλώ να μού άποστετε μία μικρή αναβολή. Είμαι τόσο ταραγμένος, ώστε δεν θά έχω την άπαιτημένη διαύγεια πνεύματος για να χειρισθώ την υπόθεση που έχω αναλάβει.

"Η παθητική αυτή επίκληση έπαιξε. Όλόκληρο τό άκοράτηρον αισθάνθηκε την καρδιά του να συρτανείται για την σκληρή δοκιμασία του δικαστηρίου δικηγόρου. Ό πρόεδρος στραβόθηκε από την έδρα του κ' έτοιμαζόταν να δώσει στον δικηγόρο την αναβολή που τό ζήτησε, όταν έξαφνα άκουσθηκε μία όρεια γυναικεία κραυγή. Ήταν η κόρη ή μητέρα του δικηγόρου, ή όποια, χωρίς να τό ξέρει ο γυιός της, είχε λάει στό δικαστήριο για να τόν άκούσει ή μηλί σε μία τόσο ένδικαίρεσησ υπόθεση.

— Μάξ, Μάξ, τού έφώναζε, είμαι ζωντανή, παιδά μου ! Τί ψέμματα είναι αυτά που λές ;...

Τό τί έγινε κατόπιν ατόν δεν περιγράφεται. Τό άκοράτηρον και οι δικαστάι παρατρώσαν επί όψεσ από τό γέλια.

"Ένονται όμως ότι ή αναβολή δεν έδόθη καί έτσι ο λαμπρός Μάξ έχασε την υπόθεση.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

- Η πατρίδα του ταχυοδού

Φανταίνεται ότι ή γρήσει του ταχυοδού είναι άραιοσπύτη. Τό ταυτόν άναφέρεται σ' ένα Κινέζικο βιβλίον χρονολογούμενο από τό έτος 2700 π. Χ. Κατ' άρχάς έπετίθετο ότι ο τόπος της καταγωγής του ταχυοδού ήταν ή περιφέρεια Καζού της Μαντσορίας. Τελικαία όμως κάποιος "Αγγλος πρηνήτης άνεκάλυψε στό παρθένον δάση της νήσου Χαινάιν μέρη, όπου τό τοσί είναι αποφυές. Οι έγγυχοί συνλέγουν τά φύλλα του φυτού και τά πουλούν, στό παράλια, στός Έσρωπαίους.

- Η άγελάδες της "Αμερικής

Πρό όλίγον έτόν άπήγαγν 21.000.000 άγελάδες στις "Ηνωμένες Πολιτείες. Κάθε άγελάδα είναι 350 "Αμερικανικά γαλόνια γάλακτος τό χρόνο, όδες δε μαζύ 7.350.000.000. "Αν όλο αυτό τό γάλα χυνόταν σ' ένα κοίλωμα της γής, μπορούσε ν' άποτελέσει ένα μικρόν όκεανό !... "Από τό γάλα αυτό 4.000.000.000 γαλόνια διατίθενται για την κατασκευή βουτήριου, 700.000.000 για την κατασκευή τυρού και 2.480.000.000 χρησιμεύει ως τροφή τών κατοίκων.

τασε, ή φτώχη την εύχαρίστησε για τή φιλοξενία της και έφυγε από τό σπίτι. Στην πόρτα ή Μαρία "Αννα της έδωσε και μερικά κομμάτια. ή δέ γοργά, άφορ την εύχαρίστηση και πάλι, της είπε :

— "Ετσι θά τρώς πάντοτε.

Καί πράγματι, από την ημέρα εκείνη ή Μαρία "Αννα άρχισε να τρώη πάλι με όρεξη.

Οι γονείς της, οι όποιοι δεν μπορούσαν να έξηγήσουν πώς ή κόρη τους έγινε καλά, τό είπαν όλ' αυτά στός συγγενείς τους και τους φίλους της.

— Σίγουρα, μάγισσα θά ήταν !...

"Όστερα από λίγον καιρό, ο γιατρός της πόλεως, ο όποιος είχε δει τή Μαρία "Αννα, συνάντησε πάλι τό φίλο του και του είπτε, εξιστορώντας του τή θεραπεία της νέας :

— Η ύποβολή μου άρχισε να πίσση, μά έπισαο...

— Πιστεύετε, τού απάντησε ο φίλος του.

Και σέ λίγο πρόσθεσε :

— Αυτή ή κόρη διαέτρεξε μά καιη πράξη, είχε τρυφερά γι' αυτή και ατό την εμπόδιζε να φάη. "Όταν όμως μετανόησε για την πράξη της, όταν την έπαινόησε δίνοντας έλεημοσινήσ με μία άλλη φτώχη ή τρυφερά της έφταναν και τότε άρχισε να τρώη... Ατό ήταν όλο... "Εκει πού σεις βλέπετε μία ασθένεια παθολογική, εγώ βλέπω μόνο την τύχη της σινειδήσεως.

Και λέγοντας αυτά, άφησε τό συνάδελφό του με τό στόμα άνοιχτό, ν' άποψη, πώς, ένας έπιστήμιων ατόν, πίστενε σε τέτοια μικροπράγματα...

SALVATOR DELAVILLE

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΚΑΙ ΤΗ ΔΡΑΣΗ ΤΟΥ ΝΑΥΑΡΧΟΥ ΚΟΥΝΤΟΥΡΙΩΤΗ

"Ο πρώτος Τούρκος αιχμάλωτος. Τά λόγια του Νκυάρχου. — "Α"Υπομένη !... "Οι Αθηναίοι πού άγνεύσασαν την κηρυξή του πολέμου. "Η χαρά τών "Ελλήνων και ο τρόμος τών Τούρκων τής νήσου. "Η ευσέβεια του Νκυάρχου. — "Ενικήσασμε !... κλπ.

Σάς δίνουμε και σήμερα μερικά χωμακρηστικά ανέκδοτα της ζωής του ναύαρχου Κουντουριώτη και της δράσεώς του κατά τούς Βαλκανικούς πολέμους :

Τό πρωί της 6 "Οκτωβρίου ο "Ελληνικός στόλος περιπολούσε έξω από τόν "Αγιο Στράτη. "Εξαφνα τό άντιπομπλικό «Βέλοσ», τό όποιον έπέλε έμπρός ός άνηγενειακό, συνέλαβε μία βάρκα, μέσα στην όποια ήταν ένας Τούρκος χωροφύλακας, που πήγαινε από τόν "Αγιον Στράτη στη Αθήνα.

"Ο Τούρκος χωροφύλακας ώδηγήθηκε άμέσως στόν «'Αδέρφους». Ήταν ο πρώτος αιχμάλωτος του "Ελληνικού στόλου και ύπερίστου του Βαλκανικού πολέμου.

"Ο ναύαρχος Κουντουριώτης, ενώ τόν άνέφερεν τού προσέφερε κ' ένα τουαράφι λέγοντάς του :

— Μην άνησυχή, φίλε μου, ατό έχει ο πόλεμος... "Υπομονή !...

"Όταν στην άρχη του πολέμου ο «'Αδέρφους» και τά άλλα πολεμικά έφτάσαν στην πρωτεύουσα της "Αθήνας, Κάτοχο, ο Κουντουριώτης εκάλισε επί του «'Αδέρφους» τόν καμικάνη του νησιού και τόν άπέταξε να παραδώσει την πόλι.

"Ο καμικάνης απάντησε ότι... δεν έγνώριζε την κηρυξή του πολέμου !

Με τά γάλια που είχε τότε ή Τουρκική συγκοινωνία, ίσως ο άνθρώπος να έλεγε κ' άλήθεια.

"Αλλά δεν ήταν μόνον ο Τούρκος διοικητής πού δεν ήξερε την κηρυξή του πολέμου. Και οι κατοικοί της Αθήνας βρισκότανσαν σε τελεία άγνοια.

Μόλις είδαν λοιπόν τά πλοία με την "Ελληνική σημαία να πλέον στό λιμάνι τους, έμπήκαν με χαρά στις βάρκες για να τά έπιδροχθούν και πολλοί μαζεύτηκαν μαζί τους με τούς ψεύστους και τούς γάιους. Μαζύ με ατόν ήσαν και δύο τρεις Τούρκοι.

"Όταν ή πρώτη βάρκα έλάοήσασιν τόν «'Αδέρφους», οι Αθηναίοι ρωτούσαν τούς ναύτες :

— Γιατί ήρθαν εδώ τά "Ελληνικά καράβια, βρέ παιδιά !

Και οι ναύτες τούς απαντούσαν λίγο θημομένοι για την τόση τους άγνοια :

— Μωρέ, έμεις ήρθαμε να σας ελευθερώσουμε και σεις ατζ ρωτάτε γιατί ήρθαμε !

Φαντασθήτε πού τά χαρά τών Αθηναίων και τόν κρητό ιδρώτα που θά έκοψε τούς Τούρκους της νήσου.

Η ευσέβεια του ναύαρχου είναι και άπερίγραπτο.

Πρόν ν' άρχισή ή πρώτη ναυμαχία, ο ναύαρχος παράγγειλε και τό έφεραν τόν Σταυρό του Παναγιώτου Τάφρου, πού είχε μέσα ένα τεμάχιο από τό Τιμιο Σούλο.

Τόν άκούμπησε, πριν να τόν βάλι στό στήθος του, στόν θώρακα της γεδύρας του «'Αδέρφους» και είπτε :

— "Εδώ πού άκούμπησε ο Σταυρός, δεν θά πέση κομματάκι από Τουρκική όβίδα !...

Όταν άρχισε ή πρώτη ναυμαχία, ο ναύαρχος έστειλε τό έζης σήμα στό άλλα του στόλου πλοία :

«—Με την δύναμιν του Θεού και τās εύχάς του Βασιλέως μας, και έν όνόματι του δικαίου, πλέω μεθ' όρημής αναθέτουσ και με την πεποιθήσιν της νίκης εναντίον τών εχθρών του "Εθνους...»

Όταν μετά τό τέλος της ναυμαχίας, άνήσυχον από τό "Υπουργείον τών Ναυτικών, ζητούσαν λεπτομερείας για τή έκβαση του άγώνος, τούς έπληρωσασαν από τόν «'Αδέρφους» τά έξης :

«— "Η νίκη του στόλου μας ήτο τελεία !

"Αλλά τό "Υπουργείο έπέμεινε ζητώντας περισσότερες πληροφορίες.

Τότε πάλιν απάντησαν από τόν «'Αδέρφους» :

«—"Αφού ένικήσασμε έντελής, τί περισσότερες πληροφορίες θέλετε ;»

"Αφρον άστον σεμνοτηφίας καθηγητό της ήδικής : Να τυκτοπητή τή βιβλιοθήκη του και να τυκτοθητή χωριστά τούς άρσενικοούς και χωριστά τούς θηλικούς συγγραφείς !...

